

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, adjunt a la presidència
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

UNA HISTÒRIA
SEMPRE CIRCULAR?

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
ramontremosa.com

EN SÍNTESI
Plou

Passió o improvisació?

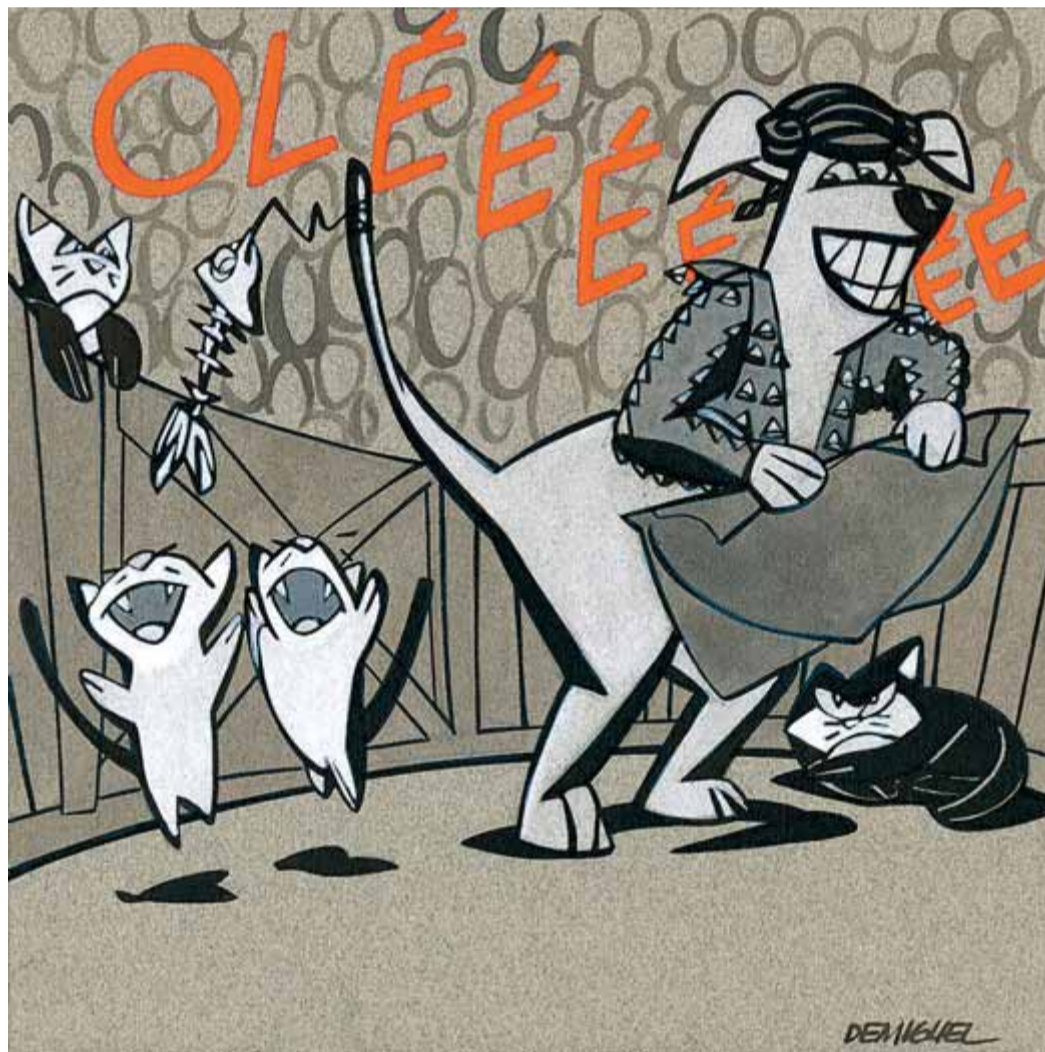
Enríc Vila ha escrit un llibre excel·lent sobre el president Companys (*Lluís Companys, la veritat no necessita màrtirs*) i jo també m'afegeixo als articles elogiosos que han escrit Pilar Rahola i Hèctor López Bofill a l'AVUI. El llibre sedueix de principi a fi gràcies a alguns capítols especialment suggerents i a una prosa fresca que llisca fàcilment.

LLEGIT JUST DESPRÉS DE LES ELECCIONS CATALANES brollen semblances entre llavors i ara. Una mostra deliciosa: l'any 1934 Companys es planteja canviar el conseller d'Interior, titular de l'ordre públic; quan alguns consellers s'exclamen que ha triat Josep Dencàs, d'Estat Català i amb un ric historial d'aldarulls al carrer, Companys respon: "No és el més preparat però m'interessa desgastar-lo". La semblança amb el canvi de Tura per Saura és increïble! Més paral·lelismes: Vila retrata la supèrbia de la Lliga, sempre tan delerosa d'anar directament a Madrid a resoldre els seus problemes. Un cas més de la secular lluita partidista fratricida que porta un dels dos bàndols catalans a cercar l'ajut de la capital: el recurs contra la llei de contractes de creure al tribunal de garanties de 1933. I també Vila descriu la frívola i grollera esquerra catalana, que va modificar el 1933 la llei electoral per inflar els escons del partit guanyador: resistirà ERC la temptació, mai dissimulada del PSC, de modificar la llei electoral en benefici propi? Estem condemnats els catalans a repetir la nostra història, una història sempre circular?

HÈCTOR LÓPEZ ELOGIAVA DILLUNS LA PASSIÓ i la rauxa del president Companys, especialment en la proclama del Sis d'Octubre. Encara que fos improvisada, pensada en clau de revolta espanyola i sense cap possibilitat de reeixir, l'Hèctor pensa que els gestos de ruptura mantenen la flama d'allò que algun dia serà possible. Tot llegint Enric Vila, però, no es pot deixar de pensar que el Sis d'Octubre va ser una fugida endavant, un salt al buit, una improvisació sense cap planificació al darrere.

QUAN CAROD VA ANAR A PERPINYÀ alguns dirigents nacionalistes bascos van celebrar el pols plantejat als aparells de l'Estat i a la dreta mediàtica: "Uns quants pollastres semblants més i Carod serà president". La sorpresa arriba, però, quan Carod dimiteix perquè ho vol el PSOE, acceptant-se culpable, com si fos el primer a parlar amb ETA. Es va improvisar anant a Perpinyà? Responia a una estratègia clara? Va pensar que els serveis secrets espanyols no ho sabrien? Per què treure una bandera espanyola si l'endemà es torna a posar (te la fan tornar a posar)?

A EUSKADI DESCONCERTA LA HIPERSENSIBILITAT de Carod dels dos darrers anys ("sóc víctima de la pitjor criminalització des de 1975"). Arzalluz porta vint anys aguantant dignament pressió de totes bandes: dreta i esquerra espanyoles, Brunete mediàtica, insults personals que rep arreu on va, amenaces d'ETA. Joseba Egibar, alcalde de Lizartza, un poble del Gohierri guipuscoà més euskaldun, des que va ser escollit l'any 2003 rep trucades d'alguns alts dirigents de l'esquerra abertzale tot convidant-lo urgentment, "per l'amistat que tenim", a sortir de Lizartza. Avui encara aguanta al seu lloc, com tants altres dirigents locals i empresaris del PNB ame-

CARLES DE MIGUEL

“La nova Catalunya no victimista ha acabat com el rosari de l'aurora: Maragall defenestrat i desprestigiad, Carod repescat i autoemmordassat, Mas burlat i cremat”

naçats durant anys. Aquesta hipersensibilitat era també molt pròpia de Companys.

LA FRIVOLITAT TAN CARACTERÍSTICA del president màrtir era la millor manera d'improvisar del president Maragall: "L'Estat és residual a Catalunya i cap altre govern regional europeu té el poder del nou Estatut". En tres mesos hem vist el col·lapse del Prat, que només depèn del govern central; l'allau d'immigrants enviats pel govern amic, com feia el PP; la vulneració del percentatge d'inversió pública de l'Estat a Catalunya, com ha denunciat la Cambra de Comerç; el col·lapse de Rodalies de Renfe (seran transferides podent disposar dels seus beneficis?). No hem blindat res: dependrà de la majoria del pro-

per govern central el grau de descentralització dels aeroports i de primacia d'Andalusia en la futura revisió de la LOFCA.

LA NOVA CATALUNYA NO VICTIMISTA HA ACABAT com el rosari de l'aurora: Maragall defenestrat i desprestigiad, Carod repescat i autoemmordassat, Mas burlat i cremat. Tots tres han jugat en solitari i no han sabut bastir una unitat fins al final. Un cop més les mentides i els boicots de la dreta espanyola i el doble joc del socialisme espanyol, catalanista aquí i centralista allà, han estat suficients per descafeïnar l'Estatut. Si es desfigurava tant, no era millor retirar-lo, que votés el poble i deixar el conflicte obert? Com reclamarem l'any vinent si ens afaitem amb la LOFCA i l'aeroport? Ara tots tres assisteixen atònits a la presidència del gris capità del PSOE Montilla. Tan desmesurada és la vanitat dels catalans amb relació al propi talent?

JOAN F. MIRA DEIA DISSABTE QUE CALIA LLEGIR els clàssics. Quan veig un jove ocupant un alt càrrec penso en un diàleg de Plató: "Entra en política quan siguis gran, quan tinguis experiència i saviesa, la vida resolta, els fills criats, quan hagi demostrat habilitat en algun ofici; i no hi vagis mai sol, vés-hi cuirassat amb un grup d'amics". Poca passió i poques improvisacions en política. Els grecs són la síntesi de la mesura divina dels homes i de la mesura humana dels déus. I als catalans avui ens cal passió, però més coneixement i rigor. I més que tàctica, estratègia.

Marçal
Sintes

A molts llocs de Catalunya ahir va ploure, a estones de valent. Se m'acut que la pluja ha agafat en el present un caràcter subversiu, quasi revolucionari. Especialment si l'aigua cau del cel en un dia com el d'ahir, això és, un dia festiu, un dia en què no s'ha d'anar a la feina. Perquè si per alguna cosa es caracteritza la quotidianitat de molta gent a principis del segle XXI és per dos hàbits que aviat esdevenen vicis. El primer, el d'estar tothora telefonant, comunicant-nos, enviant-nos missatges, parlant, permanentment *en contacte*. Si ens estem durant més de dues hores sense xerrar o enviar un e-mail, ja ens sentim estranys. El segon hàbit és el del moviment, el del quefer constant. Sempre anem adelerats, encara que no calgui. Si ens aturem una estona, de seguida tendim a sentir-nos una mica culpables. Tot això sembla que ho talla la pluja en un dia de festa. La pluja ens aïlla i ens obliga a estar-nos a casa. D'aquí el seu caràcter subversiu. Estic convençut que ahir moltes persones van quedar-se sota teulat fent coses que habitualment no fan. Llegint, posant ordre als papers, pensant, perdent el temps. Les famílies amb nens petits a penes devien sortir. I els pares es van poder dedicar a jugar amb els fills, a explicar-los històries mentre arreglaven el pessebre o a veure tots junts la televisió, coses en principi corrents però que no fem gaire. Les parelles, amb criatures o sense, van tenir ocasió de parlar calmosament, més enllà de preguntar-se a quina hora tornarà o si cal abaixar la calefacció. No, definitivament a mi no em molesta que ploqui en un dia de festa.

m.sintes@hotmail.com